

ПРАЗНИКЪТЪ

Жеравитъ и щъркелитъ се бѣха върнали вече. Лястовицитъ поправяха старитъ си гнѣзда. Слънцето печеше градинитъ, дето бѣха нацѣфтѣли лалета, зюмбюли и люлякъ.

Единъ день изъ двороветъ запѣха лазарки, и изведнѣжъ се разбра, че Великдень е съвсемъ наблизу. Утре — Врѣбница, до неделя — Великдень!

Тѣкмо по това време пристигнаха отъ далечъ дѣдо Парушъ Късметѣтъ и внучето му Янко съ куклитъ. Пристигнаха привечеръ — опрашени, уморени, и отседнаха въ Хаджи Динювия ханъ. Тамъ бѣха вече събрани всички гости за голѣмия панаиръ. И Кочо латернаджията, и Артинъ съ папагала, и циркаджиитъ, и единъ арапинъ, и едно джудже.

Глъчка се носѣше изъ хана и улицитъ на

града. Строеха бараки, слагеха сергии, връзваха люлки.

Една вечеръ дѣдо Парушъ каза на Янко:

— Тазъ година, синко, се събиратъ два празника: Гергьовдень и Възкресение. Ще има по-голѣмъ панаиръ отъ лани. Трѣбва да се приготвимъ здравата: и ние, и децата. — Той казваше деца на куклитъ.

— Пъкъ то за проклетия, дѣдо, никакъ не ни бива! — отвърна Янко. — Я вижъ колко сж дрипави! — И той посочи куклитъ.

И Кара-Колю, и Тодоръ и Кера — бѣха съвсемъ изпокжсани, посрамени, жаль да ти стане. Какъ ще играятъ такива предъ толкова свѣтъ!

Старецътъ се замисли, въздѣхна и извади отъ торбичката празничната си шарена риза. Взе но-